

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **N. T. H.**, narozená dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR: X
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2025, č. j. MV-191212-4/SO-2024,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2025, č. j. MV-191212-4/SO-2024 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“),

jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 21. 10. 2024, č. j. OAM-33051-39/DP-2023 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia s tím, že platnost povolení se dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) neprodlužuje, neboť žalobkyně neplnila na území účel, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve konstatovala, že žalovaná porušila povinnosti odvolacího orgánu. Napadené rozhodnutí podle ní odporuje ustanovením § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 a § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Je také zcela nepřiměřené, formalistické a postavené na podezření.
3. Následně žalobkyně zrekapitulovala průběh předchozího řízení. Zejména odkázala na rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2024, č. j. MV-60074-4/SO-2024 (dále jen „**předcházející rozhodnutí**“), jímž žalovaná zrušila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 2. 2024, č. j. OAM-33051-18/DP-2023 (dále jen „**předcházející prvostupňové rozhodnutí**“). Správní orgán prvního stupně se měl podle žalobkyně v dalším řízení zvlášť zabývat problematikou faktického plnění účelu. Měl konkrétně osvětlit, zda pravidelně docházela na vysokou školu a studiu se fakticky věnovala. Samotná skutečnost, že nezískala žádné kredity ještě neznámá, že by neplnila účel pobytu. To však správní orgán prvního stupně neučinil. Rozhodl na základě stejných skutkových zjištění, byť takový postup není slučitelný s předcházejícím rozhodnutím. Správní orgán prvního stupně se jí ani nijak zvlášť důrazně nedotazoval např. na docházku. Závěr o neplnění účelu pobytu nelze dovozovat ani z provedeného výsledku, ze kterého vyplývá, že se výuky účastnila. Naopak nijak blíže nebylo prokázáno, že by do školy nedocházela a výuky se neúčastnila. Žalovaná přesto podané odvolání zamítla a popřela tak své původní stanovisko. Vyдалa tedy rozhodnutí, které je postavené taktéž na podezření či domněnkách, aniž by bylo prokázáno, že účel pobytu nebyl plněn.
4. Následně žalobkyně označila napadené rozhodnutí za zcela nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Namítala také jeho nepřiměřenost. Podotkla, že bylo vydáno po mnohonásobném překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Studium jí bylo ukončeno po půl roce ke dni 31. 8. 2023, tedy v době prázdnin. Zjevně tedy plnila účel pobytu po celý akademický rok. Skutečnost, že nezískala žádné kredity je podle ní důsledkem jazykové obtížnosti studia. Ve školním roce 2023 tedy plnila účel pobytu po převážnou dobu. Naopak jej neplnila pouze po dobu prázdnin a nešlo tedy o dobu podstatnou. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2021, č. j. 9 As 80/2011-69.
5. Závěr o neplnění účelu pobytu založený pouze na neabsolvování předmětů a nezískání žádných kreditů tak nemůže podle žalobkyně obstát. Dodala, že účel pobytu nadále plní a pokračuje ve studiu, protože je napadené rozhodnutí zjevně nepřiměřené okolnostem případu a porušuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Navrhla

zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Požadovala také náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření předně shrnula obsah podané žaloby a uvedla, že se námitkami žalobkyně již detailně zabývala v napadeném rozhodnutí. Podotkla, že deklarovaný účel pobytu je nutné náležitě využívat a naplňovat ho. Přístup ke studiu nemůže být pouze formální a spočívat v pasivní účasti na přednáškách. Je třeba, aby cizinec alespoň v základu plnil své povinnosti studenta, skládal zkoušky a získával zápočty. Odkázala přitom na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2022, č. j. 52 A 31/2022-48, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31.
7. Závěr o neplnění účelu pobytu tedy žalovaná nepovažovala za nepodložený. Z opatřených podkladů zcela jasně vyplývá naprosto pasivní přístup žalobkyně ke studiu. Závěry v předcházejícím rozhodnutí přitom byly činěny s ohledem na absolutní nedostatečnost podkladů týkajících se aktivit žalobkyně. Nelze však dovodit, že bude vždy a za všech okolností nutné prokazovat bez nejmenších pochybností účast na přednáškách, když z jiných podkladů dostatečně vyplyne závěr o zjevné pasivitě studenta, která svědčí o neplnění účelu pobytu.
8. K námitce jazykové obtížnosti studia pak žalovaná odkázala na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2021, č. j. 57 A 66/2020-35, a ze dne 14. 3. 2025, č. j. 33 A 22/2024-34. Poznamenala také, že překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uzavřela, že uplatněné námitky jsou nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Navrhla zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
10. Žalobkyně podala dne 17. 8. 2023 správnímu orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na vysoké škole. Uvedla, že na území České republiky pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s dobou platnosti do 23. 9. 2023. K této žádosti mimo jiné doložila potvrzení o studiu na X (dále jen „VŠL“) v akademickém roce 2023/2024 ve studijním programu Logistika. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR pak mimo jiné vyplynulo, že poslední pobyt na území České republiky byl žalobkyni povolen za účelem studia od 1. 1. 2023 do 23. 9. 2023.
11. Správní orgán prvního stupně se dotázal společnosti X (dále jen „UCP“), zda je žalobkyně v akademickém roce 2022/2023 studentem prvního ročníku bakalářského studijního programu Účetnictví a finanční řízení podniku v prezenční formě studia a zda splnila podmínky pro postup do druhého ročníku v akademickém roce 2023/2024. UCP správnímu orgánu prvního stupně v odpovědi ze dne 5. 9. 2023 sdělila, že žalobkyně má k 31. 8. 2023 ukončené studium pro nesplnění podmínek studia. Správní orgán prvního stupně tak požádal o doplnění poskytnuté informace. Dotázal se, kolik kreditů (zápočtů/zkoušek) žalobkyně v akademickém roce 2022/2023 splnila a kolik kreditů (jaký průměr) je nutné získat pro postup do druhého ročníku. UCP v odpovědi

- ze dne 18. 9. 2023 upřesnila, že žalobkyně nesplnila své studijní povinnosti, úspěšně neabsolvovala zapsané předměty a počet získaných kreditů byl 0. Proto jí bylo studium ukončeno. Pro úspěšné postoupení do dalšího ročníku je přitom třeba získat 30 kreditů.
12. Posléze správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Upozornil ji, že v akademickém roce studovala na UCP a dne 31. 8. 2023 bylo studium ukončeno z důvodu nesplnění podmínek studia s tím, že nezískala žádný kredit. Žalobkyně se po seznámení s podklady rozhodnutí nevyjádřila a správní orgán prvního stupně vydal předcházející prvostupňové rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť neplnila na území účel, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že v případě žalobkyně ze sdělení zaslaného UCP nevyplývá, že by se alespoň pokusila o splnění nějakého zápočtu nebo zkoušky. Formálně sice byla studentkou vysoké školy, ale nezískala žádný kredit a následně bylo studium dne 31. 8. 2023 ukončeno. Neplnila tedy minimálně od začátku jejího naposledy povoleného pobytu do konce letního semestru akademického roku 2023 účel, za kterým jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.
 13. Proti předcházejícímu prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Nerozporovala závěr o nezískání žádného kreditu, avšak tento údaj podle ní neříká nic o tom, jakým způsobem fakticky studovala. O podaném odvolání rozhodla žalovaná předcházejícím rozhodnutím, jímž předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. V odůvodnění mimo jiné uvedla, že správní orgán prvního stupně vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. Pouhá informace o ukončení studia pro neplnění podmínek, neabsolvování zapsaných předmětů a nezískání žádných kreditů není bez dalšího dostatečným podkladem pro závěr o neplnění účelu pobytu. Správní orgán prvního stupně se nijak nezabýval tím, do jaké míry se žalobkyně studiu věnovala. Naznačila, že vysoké školy se lze dotázat na podrobnosti, případně provést výslech žalobkyně.
 14. Správní orgán prvního stupně požádal VŠL o sdělení informací o studiu žalobkyně. VŠL odpověděla, že žalobkyně je evidována ve stavu studujících, ale se školou nekomunikuje, povinnosti si neplní a je předpoklad, že bude k datu 30. 6. 2024 ze studia vyloučena, což následně VŠL potvrdila.
 15. Správní orgán prvního stupně také předvolal žalobkyni k výsledku, který se uskutečnil 7. 8. 2024. V jeho rámci žalobkyně uvedla, že poprvé do České republiky přicestovala 17. 2. 2022 za účelem studia a tři měsíce v Praze navštěvovala kurz českého jazyka. V září 2022 pak nastoupila na vysokou školu logistiky a na jinou školu nechodila. Dále upřesnila, že škola logistiky je rovněž součástí UCP, kde studovala v roce 2023. V lednu 2024 studium ukončila. Od května 2024 pak studuje jazykovou školu X v X. Příčinou neúspěchu ve studiu byla podle ní nedostatečná znalost češtiny. K dotazu na podmínky, které musela splnit pro přijetí ke studiu do akademického roku 2022/2023 na UCP, potvrdila, že studovala účetnictví s tím, že přijímací zkoušky nebyly a stačilo, že měla maturitu. Obor si vybrala, neboť se jím chce zabývat. Studium probíhalo v češtině, proto jej nezvládla. Do školy pravidelně chodila a byla tam povinná docházka. Na otázku, jaké předměty měli v zimním semestru akademického roku 2022/2023, odpověděla Business English, ekonomie, matematické metody pro logistiku, úvod do práva. Výuka probíhala každý den kromě víkendů v Praze. Nevzpomněla si však na jména vyučujících, na

předměty v letním semestru akademického roku 2022/2023 ani kde probíhala výuka a jak často. Dále uvedla, že během akademického roku 2022/2023 nesplnila žádný zápočet ani zkoušku. K dotazu, zda se účastnila výuky v letním semestru 2022/2023, poznamenala, že měli stejné předměty, které již uvedla, a bylo to stejné jako v zimním semestru. Nevyužila ani všech pokusů, které na zkoušky a zápočty měla. Domnívala se, že se jednou pokusila splnit zkoušky v zimním semestru. Zopakovala, že hlavním problémem byl český jazyk. Během studia nepracovala a peníze jí posílali rodiče. K vyloučení ze studia v akademickém roce 2023/2024 uvedla, že byla vyloučena, protože neuměla český jazyk a nemohla tedy chodit na zkoušky. Nezískala žádný kredit. V zimním semestru se neúspěšně pokusila jednou o zkoušku a v letním semestru již do školy nechodila. Dále podotkla, že nyní studuje jazykový kurz češtiny a jiné než uvedené školy v České republice nestudovala. Ve X má rodiče a starší sestru a v České republice strýce. Svůj zdravotní stav označila za dobrý.

16. Správní orgán prvního stupně následně znovu požádal UCP o doplnění informací a poskytnutí podkladů. Požadoval zaslání úplného přehledu studia v akademickém roce 2022/2023. UCP v odpovědi sdělila, že studijní oddělení nekontroluje docházku, přihlašování ke zkouškám ani účast na nich. Odkázala na předešlou komunikaci a zaslala úplný výpis zapsaných předmětů týkající se žalobkyně ze dne 14. 8. 2024. V období zima 2022 měla žalobkyně zapsány předměty Anglický jazyk I, Makroekonomie a Marketing. V období léto 2023 měla zapsán předmět Management. Nesplnila pak žádné zkoušky a celkově nezískala žádný kredit.
17. Posléze správní orgán prvního stupně znovu vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí zdůraznila, že výtápání se na details ze života před dvěma roky je objektivně složité a takový postup obtížně přispěje k zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Nepřesnosti či skutečnost, že si některé okolnosti při výsledku nepamatovala, lze připsat právě plynutí času. Upozornila také na dosavadní řízení a zrušení předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně měl konkrétně osvětlit, zda pravidelně docházela na vysokou školu a studiu se fakticky věnovala. To však neučinil.
18. Správní orgán prvního stupně tak vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že žalobkyně sice byla v akademickém roce 2022/2023 formálně studentem vysoké školy, ale nezískala žádný kredit a k 31. 8. 2023 bylo její studium ukončeno. Její přístup ke studiu byl zcela pasivní a její studium tak bylo ryze formální, když nedosahovala žádných studijních výsledků. Jeden pokus o splnění studijní povinnosti pak nelze hodnotit jako plnění účelu pobytu. Nejméně od začátku jejího naposledy povoleného pobytu do konce letního semestru akademického roku 2022/2023 neplnila účel, za kterým jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Neuvedla ani žádné závažné důvody, které by jí bránily plnit účel pobytu po přechodnou dobu. Dodal, že je na každém studentovi, aby zvážil složitost konkrétního oboru s ohledem na vlastní schopnosti a dovednosti. Správní orgán prvního stupně posuzoval také přiměřenost svého rozhodnutí. Uvedl, že dopad do rodinného života žalobkyně rozhodnutí mít nebude, neboť má rodinné vazby převážně ve X, nikoliv v České republice. Narodila se ve X a zná místní realie a na území České republiky pobývá toliko 3 roky. Učinil závěr, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. V něm zdůraznila, že se nějakých pokusů zkoušek zúčastnila, ale nemohla si při výsledku s jistotou vzpomenout,

a to s ohledem na plynutí času. Namítala, že absentují informace o docházce, přičemž ucelený obraz o vážně míněném studiu může poskytnout teprve úvaha zahrnující tyto informace. Správní orgán prvního stupně tak nezjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu.

20. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedla, že žalobkyně skutečně účel pobytu v akademickém roce 2022/2023 neplnila a ani neprokázala, že by se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů. Jednalo se také o podstatnou část doby platnosti jejího dosavadního povolení k pobytu. Učinila závěr i o nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně o pravidelné docházce do školy, který však nebyl nejzásadnějším pro rozhodnutí ve věci. Především zdůraznila, že přístup ke studiu nemůže být pouze formální a spočívat toliko v pasivní účasti na přednáškách. Je třeba, aby cizinec plnil své povinnosti studenta, skládal zkoušky získával zápočty. Ze shromážděných podkladů přitom vyplývá zcela pasivní přístup žalobkyně ke studiu, a to i bez toho, že by z podkladů explicitně vyplývalo, zda se účastnila samotné výuky. Bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně zůstala v rámci plnění svých studijních povinností zcela pasivní. Za celý akademický rok 2022/2023 nezískala žádný kredit. K posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života pak žalovaná odkázala na prvostupňové rozhodnutí. Rozvedla, že ani zásah do studia žalobkyně nebude nepřiměřený, a to s ohledem na zcela zjevnou studijní pasivitu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tím výslovně souhlasila a žalobkyně k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřila s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
23. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.*
24. Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
25. Podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na*

dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

26. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
27. Zdejší soud se v první řadě zabýval námitkou, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a je zjevně nepřezkoumatelné. Žalobkyně však vůbec neuvedla, v čem konkrétně tuto nepřezkoumatelnost spatřuje. V obecné rovině k tomu lze předeslat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29).
28. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nicméně není projevem nenaplněné představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Jedná se o objektivní překážku, která znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Musí být tedy vykládána jako skutečná nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí kvůli nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022-32, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 As 200/2023-51, či ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 As 195/2024-33). Žalovaná přitom dostatečně popsala důvody, které ji k vydání napadeného rozhodnutí vedly. Zcela jednoznačně vysvětlila, že shromážděné podklady svědčí o pasivním přístupu žalobkyně ke studiu s tím, že nezískala žádný kredit a nesplnila žádnou zkoušku ani zápočet. I žalobkyně přitom v podané žalobě na argumentaci žalované reaguje a konkrétně a věcně s ní polemizuje. Napadené rozhodnutí je tudíž odůvodněno dostatečným způsobem a není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
29. Rovněž není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, kterou by bylo možné spatřovat např. ve vnitřní rozpornosti výroku, chybějících základních náležitostech či rozporu výroku s odůvodněním. Jednat by se mohlo i o případy, v nichž nelze rozeznat výrok a odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. např. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 1 Afs 87/2021-30). Zdejší soud žádnou takovou vadu napadeného rozhodnutí neshledal. Ostatně žalobkyně nic konkrétního v podané žalobě neuvedla ani v tomto ohledu. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, k jakým závěrům žalovaná dospěla a jakým způsobem rozhodla. Odůvodnění je rovněž v souladu s jeho výrokem a uvedené úvahy jsou srozumitelné a vnitřně konzistentní.

30. Dále žalobkyně zejména namítala, že správní orgány se nezabývaly dostatečně tím, zda fakticky plnila účel pobytu a v tomto ohledu nezjistily dostatečně skutkový stav věci, a to i s přihlédnutím k předcházejícímu rozhodnutí žalované.
31. Zdejší soud v tomto ohledu předesílá, že správní orgány opřely zamítnutí žádosti žalobkyně o důvod upravený v ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, tedy že žalobkyně neplnila na území účel, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Tímto účelem bylo právě studium. K tomu lze v obecné rovině nejprve odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se právě otázky neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pro neplnění jeho účelu. Její závěry shrnul Nejvyšší správní soud kupř. v rozsudku ze dne 6. 3. 2024, č. j. 9 Azs 37/2024-25. V něm uvedl, že *„zákon o pobytu cizinců tedy vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat; v opačném případě je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit (rozsudky NSS z 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, či ze 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019-36, bod 21). Výjimkou jsou individuální situace, kdy cizinec objektivně (a ze závažných důvodů) po přechodnou dobu účel pobytu plnit nemůže. Plněním účelu je třeba rozumět faktické vykonávání určité činnosti, nikoliv formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti. Jinými slovy, je-li účelem dlouhodobého pobytu například podnikání, nestačí disponovat podnikatelským oprávněním; podnikatelská činnost musí být fakticky vykonávána (viz rozsudek NSS z 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69). [...] Judikatura správních soudů se ustálila na závěru, že aby bylo možné konstatovat naplnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být činnost (např. podnikatelská) v období povoleného pobytu vykonávána alespoň převážně (rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69; rozsudek Městského soudu v Praze z 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, č. 2951/2014 Sb. NSS; či rozsudek NSS z 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-39, bod 11).“* Z citovaných závěrů tedy vyplývá, že plněním účelu pobytu je třeba považovat faktické vykonávání určité činnosti, nikoliv toliko formální splnění podmínek. Činnost přitom musí být vykonávána v období povoleného pobytu alespoň převážně. Plnění účelu je pak třeba hodnotit ve vztahu k období poslední platnosti bytového oprávnění (srov. také např. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019-36, či bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2025, č. j. 10 Azs 183/2025-34).
32. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze jistě vztáhnout právě i na případ pobytu cizince na území České republiky za účelem studia. V rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, se Nejvyšší správní soud vyjádřil právě k tomuto účelu pobytu. Uvedl, že je třeba *„přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují.“*

33. Aby tedy bylo možné hovořit o naplňování účelu pobytu v případě studia, musí se jednat o skutečné a vážně míněné studium. Správní orgány dospěly k závěru o pasivním přístupu žalobkyně ke studiu a neplnění studijních povinností spojených s postupem ve studiu. Vyšly ze zjištění, že žalobkyně v období od 1. 1. 2023 do 23. 9. 2023 (v období posledního povoleného pobytu) studovala bakalářský studijní program na UCP a zabývaly se tak průběhem tohoto jejího studia. Z informací poskytnutých právě UCP a úplného výpisu zapsaných předmětů (a ostatně i z výsledku žalobkyně) zjistily, že žalobkyně v průběhu akademického roku 2022/2023 měla zapsány pouze 4 předměty, nesplnila žádnou zkoušku ani zápočet a nezískala žádné kredity. Žalobkyně přitom tyto skutečnosti nijak nerozporovala. Namítala ovšem, že závěr o neplnění účelu pobytu založený pouze na neabsolvování předmětů a nezískání žádných kreditů není dostatečný. Samotná skutečnost, že v průběhu studia nezískala žádný kredit, podle ní bez dalšího neznamená, že neplnila účel pobytu. Správní orgány se nesprávně nezabývaly dalšími okolnostmi jejího studia. Neprokázaly, že by žalobkyně do školy nedocházela a výuky se neúčastnila. Naopak podle ní z výsledku vyplývá, že se výuky aktivně účastnila.
34. V tomto ohledu však nelze dát žalobkyni za pravdu. Součástí vysokoškolského studia totiž není pouze účast na výuce, ale i plnění studijních povinností spočívajících ve splnění předepsaného ukončení zapsaných předmětů. Plnění studijních povinností musí být bráno vážně a musí být skutečně realizováno. Bez jejich splnění nelze ve studiu řádně pokračovat a dokončit jej. Student tedy musí v tomto směru v průběhu studia vyvíjet snahu a získávat zápočty a plnit zkoušky. Pokud student (cizinec) tyto studijní povinnosti neplní, nelze hovořit o tom, že by plnil účel povoleného pobytu na území. Pouhou docházku na výuku a pokusy o složení zkoušek bez plnění povinností spojených s postupem ve studiu za takové plnění účelu povoleného pobytu považovat nelze. K tomuto závěru dospěly opakovaně ve svých rozhodnutích i krajské soudy rozhodující ve správním soudy. Odkázat lze kupř. na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2025, č. j. 57 A 5/2024-28, rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2025, č. j. 4 A 29/2024-32, ze dne 28. 7. 2025, č. j. 16 A 45/2024-30, a ze dne 25. 8. 2025, č. j. 21 A 14/2025-34, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 7. 2025, č. j. 63 A 9/2025-48. Stejně tak tento závěr potvrdil na podkladě kasační stížnosti podané proti poslední zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Plzni i Nejvyšší správní soud v bodě 15 rozsudku ze dne 27. 11. 2025, č. j. 10 Azs 183/2025-34.
35. Lze proto uzavřít, že zjištění, zda žalobkyně pravidelně docházela na přednášky a semináře a účastnila se tak výuky, není s ohledem na výše uvedené v posuzované věci nijak podstatné. Z obstaraných podkladů totiž jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně v průběhu předchozího povoleného pobytu neplnila řádně své studijní povinnosti, když v průběhu studia na UCP nezískala žádné kredity a nesplnila žádné zkoušky ani zápočty (a ostatně její studium na UCP bylo pro nesplnění podmínek k 31. 8. 2023 ukončeno). Jak již přitom bylo rozebráno výše, pokud cizinec nedostojí svým studijním povinnostem, nelze mít za to, že by řádně plnil účel pobytu. Závěr žalované o pasivním přístupu žalobkyně ke studiu a neplnění účelu pobytu tak byl správný bez ohledu na docházku žalobkyně, neboť plnění docházky žalobkyní by nemohlo na tomto závěru ničeho změnit.

36. V posuzované věci není relevantní ani to, že žalovaná zrušila předcházející prvostupňové rozhodnutí kvůli nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Žalovaná tolíko uložila správnímu orgánu prvního stupně zjistit přesněji skutkový stav, což učinil. Zdejší soud pak není předcházejícím rozhodnutím a posouzením žalované nikterak vázán. Z výše uvedeného vyplývá, že již samotné řádné neplnění studijních povinností spojených s řádným postupem ve studiu je dostatečné pro závěr o neplnění účelu pobytu. V posuzované věci přitom byly podklady právě pro závěr o neplnění studijních povinností dostatečné. Na tom nic nemůže změnit, že žalovaná v předcházejícím rozhodnutí považovala skutkový stav za nedostatečně zjištěný.
37. Z hlediska posuzování plnění účelu pobytu pak nehraje roli ani to, že žalobkyně nadále studuje. Správní orgány dovodily neplnění účelu pobytu v období posledního povoleného pobytu před podáním žádosti (viz výše). Dobu po podání žádosti z tohoto pohledu nehodnotily. Ze stejného důvodu není rozhodná ani délka správního řízení a překročení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci samé. I v tomto ohledu je na místě konstatovat, že správní orgány posuzovaly plnění účelu pobytu ve vztahu k období posledního povoleného pobytu, nikoliv ve vztahu k období po podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Lhůta pro vydání napadeného rozhodnutí má nadto toliko pořádkový charakter. Její nedodržení tak nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost rozhodnutí, které bylo vydáno až po jejím uplynutí (přiměřeně srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33, či ze dne 26. 7. 2024, č. j. 5 As 193/2023-29).
38. V souvislosti s uplatněnou žalobní argumentací je rovněž na místě podotknout, že aplikované ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců obsahuje rovněž výjimku v podobě neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Tuto výjimku je podle již výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2024, č. j. 9 Azs 37/2024-25, *„možné považovat za korektiv jinak velmi striktní a formální právní úpravy (rozsudek NSS z 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37, bod 18). V jeho rámci je možné přihlídnout k tíživým situacím, v nichž se cizinci mohou během jejich pobytu na území ČR ocitnout, a v jejichž důsledku nemohou po určitou dobu plnit účel takového pobytu. Příkladem takové situace může být nástup žadatelky na mateřskou dovolenou (rozsudek NSS z 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-37, bod 29) či přerušení faktického výkonu podnikatelské činnosti z důvodu péče o nezletilé dítě (rozsudek NSS z 27. 4. 2016, č. j. 6 Azs 258/2015-44, a rozsudek NSS č. j. 5 Azs 277/2022-37, body 25 a 26).“* Pro možnost aplikace uvedené výjimky je tedy povinností žadatele o prodloužení doby platnosti povoleného pobytu případně tvrdit a prokázat, že neplnil účel pobytu toliko po přechodnou dobu a ze závažných důvodů (srov. též např. bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37).
39. Za závažný důvod, pro nějž žalobkyně neplnila účel pobytu, jistě nelze považovat nedostatečnou znalost českého jazyka, pro kterou nebyla schopna náležitě plnit své studijní povinnosti. Zdejší soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěry vyjádřenými v žalované odkazovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 3. 2025, č. j. 33 A 22/2024-34. Ten v souvislosti s nedostatečnou znalostí jazyka pro absolvování zkoušek a zápočtů uvedl, že *„žalobce měl při volbě studijního oboru zodpovědně zvážit své reálné schopnosti zvládnout zvolený obor v anglickém jazyce. Pokud tak neučinil, jeho nevhodná volba nemůže být považována za závažný důvod, jenž má na mysli ust. § 37 odst.*

2 písm. g) *uvedeného zákona*.“ I v posuzované věci má zdejší soud za to, že bylo na žalobkyni, aby řádně zhodnotila své schopnosti a jazykové znalosti při volbě studijního oboru. Ani v případě žalobkyně tak nelze nevhodnou volbu studijní oboru považovat za závažný důvod ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců srovnatelný např. s péčí o dítě, nemocí apod. Pokud pak jde o žalobní tvrzení žalobkyně týkající se neplnění účelu pobytu po krátkou dobu toliko v době prázdnin, musí zdejší soud konstatovat, že správní orgány žalobkyni nijak nevytýkaly, že nestudovala v době prázdnin. Své závěry o neplnění účelu pobytu zaujaly v souvislosti s neplněním studijních povinností spojených s řádným postupem ve studiu v průběhu celého akademického roku, jak již bylo rozebráno výše. Nelze tedy ani dovozovat, že by žalobkyně neplnila účel pobytu toliko po přechodnou dobu prázdnin. Žalobní argumentace neplněním účelu pobytu v období letních prázdnin tak je zcela mimoběžná.

40. Vzhledem ke všemu výše uvedenému tak je třeba potvrdit závěr, že žalobkyně neplnila účel předchozího povoleného pobytu, neboť neplnila studijní povinnosti spojené s postupem ve studiu. Neprokázala ani, že by k neplnění účelu pobytu docházelo toliko ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Bylo tedy na místě žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zamítnout z důvodu uvedeného v ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.
41. Co se týče poukazu žalobkyně na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, musí zdejší soud podotknout, že její argumentace v tomto směru je v podané žalobě značně obecná a nekonkrétní. Není totiž zjevné, v jakém ohledu má žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřiměřené. Nepřiměřenost rozhodnutí jistě nezakládá skutečnost, že bylo vydáno až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci samé. Zdejšímu soudu není zřejmé, proč by z tohoto důvodu mělo být v posuzované věci napadené rozhodnutí nepřiměřené. Jak již bylo uvedeno výše, nemá tato skutečnost bez dalšího za následek nezákonnost rozhodnutí.
42. Pokud jde o přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, je třeba poznamenat, že správní orgány jistě mají v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia povinnost přiměřenost dopadů rozhodnutí posoudit, a to v souladu s ustanovením § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. To ostatně správní orgány učinily na stranách 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí a stranách 11 a 12 napadeného rozhodnutí. V této souvislosti je však třeba v obecné rovině připomenout, že zásah do soukromého a rodinného života cizince nemusí být bez dalšího nepřiměřený a je třeba zkoumat konkrétní okolnosti věci. Zásah do soukromého a rodinného života je na místě shledat nepřiměřeným pouze ve výjimečných situacích ospravedlňujících nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (přiměřeně srov. např. bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, či bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2025, č. j. 7 Azs 14/2025-38). V posuzované věci se o takovou výjimečnou situaci nejedná.
43. Žalobkyně neuvedla žádné relevantní důvody, pro které by zásah do jejího rodinného a zejména soukromého života měl být nepřiměřený. V podané žalobě pouze zmínila, že nadále na území České republiky studuje. V návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě k tomu toliko doplnila, že na ukončené studium bude těžko možné navázat.

Doba pobytu žalobkyně na území České republiky v délce přibližně 3 let nepředstavuje zásadně dlouhou dobu, která by sama o sobě znamenala vytvoření silných sociálních a ekonomických vazeb. Též zdravotní stav žalobkyně, který popsala v průběhu výsledku jako dobrý, není důvodem pro závěr o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Rovněž žalobkyně v průběhu svého výsledku uvedla, že její blízká rodina žije v zemi původu a na území České republiky pobývá pouze její strýc. Nikdy netvrdila, že by neprodloužením pobytového oprávnění mělo být nějakým nepřiměřeným způsobem zasaženo do jejího rodinného života. Ničím pak nepodložila ani svou obavu o nemožnosti pokračovat ve studiu, a to i vzhledem k dosavadním studijním výsledkům. Nijak konkrétně neuvedla, proč by nebylo možné na studium navázat, a to případně i v zemi původu. Je přitom primárně na cizinci, aby správním orgánům sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, které jsou pro posouzení zásahu do něj relevantní, neboť je to právě on, komu jsou tyto skutečnosti především známy (viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35, bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2022, č. j. 6 Azs 325/2021-43, či bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2023, č. j. 9 Azs 175/2023-34). Lze proto uzavřít, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně bylo správními orgány provedeno řádně. Jejich závěry v tomto směru je třeba aprobovat.

44. Pro úplnost zdejší soud doplňuje, že pouhý výčet ustanovení právních předpisů, které měly správní orgány porušit, nemůže být považován za samostatný žalobní bod (srov. např. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 As 325/2021-15). Nebylo tak na místě se tímto výčtem samostatně zabývat. Žalobkyní doloženou kopii potvrzení o studiu pak zdejší soud jako důkaz neprováděl, neboť to s ohledem na shora uvedené důvody nedůvodnosti žalobních námitek považoval za nadbytečné. Tvzení žalobkyně o dalším studiu totiž žádným způsobem nerozporoval. Toto potvrzení se nadto vztahovalo především k argumentaci v rámci žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě.

VI. Závěr a náklady řízení

45. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
46. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 15. prosince 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce